

- i andra hand, upphäva tribunalens dom i dess helhet och återförvisa målet till tribunalen för förnyad prövning enligt artikel 61.1 andra meningen i stadgan för Europeiska unionens domstol.

Grunder och huvudargument

Klaganden anser att tribunalen har åsidosatt artikel 8.1 b i förordning nr 207/2009 och artikel 48.2 i tribunalens rättegångsregler.

Vad avser åsidosättandet av artikel 8.1 b i förordning nr 207/2009 har klaganden anfört att tribunalen

- gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning genom att inte i vederbörlig ordning pröva huruvida de varor som avsågs av de motstående varumärkena liknade varandra,
- gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning genom att tillämpa artikel 8.1 b på ett felaktigt sätt, genom att fastställa att de motstående varumärkena liknade varandra,
- gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning genom att fastställa att ordet MARKO utgjorde den dominerande delen i varumärket "Walichnowy Marko",
- gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning genom att inte definiera den omsättningskrets med avseende på vilken en risk för förväxling förelåg och genom att ange att en risk för förväxling förelåg med avseende på den polska genomsnittskonsumenten,
- gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning genom att inte beakta varumärkets "Walichnowy Markos" renommé eller den omständigheten att det sedan 1995 har företrädde i Polen,
- gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning genom att inte beakta genomsnittskonsumentens grad av uppmärksamhet vad avser de motstående varumärkena eller frågan huruvida denna grad av uppmärksamhet kan minska risken för förväxling.

Vad avser åsidosättandet av artikel 48.2 i tribunalens rättegångsregler har klaganden anfört att tribunalen i punkt 26 i den överklagade domen felaktigt antog att klaganden först vid den muntliga förhandlingen tog upp den omständigheten att det sökta varumärket är registrerat i Polen sedan 1995.

Överklagande ingett den 12 april 2013 av Vetrai 28 srl, tidigare Barovier & Toso Vetrerie Artistiche Riunite srl, m.fl. av det beslut som tribunalen (fjärde avdelningen) meddelade den 29 januari 2013 i mål T-272/00, Barbini m.fl. mot kommissionen

(Mål C-180/13 P)

(2013/C 207/07)

Rättegångsspråk: italienska

Parter

Klagande: Vetrai 28 srl, tidigare Barovier & Toso Vetrerie Artistiche Riunite srl, m.fl. (ombud: A. Vianello, A. Bortoluzzi och A. Veronese, avvocati)

Övriga parter i målet: Alfredo Barbini srl m.fl., Europeiska kommissionen, Republiken Italien

Klagandens yrkanden

Klagandena yrkar att domstolen ska

- upphäva eller ändra tribunalens beslut i mål T-272/00 samt förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Klagandena åberopar, som grund för överklagandet, felaktig rättstillämpning med avseende på de principer som EU-domstolen slagit fast i domen i målet Comitato "Venezia vuole vivere". Klaganden gör gällande att motiveringsskyldigheten i kommissionsbeslut om statligt stöd har åsidosatts och att det har förekommit felaktigheter vid åläggandet av bevisbördan för de villkor som anges i artikel 107.1 FEUF.

Tribunalen har, i det överklagade beslutet, inte följt EU-domstolens uttalanden i domen i målet Comitato "Venezia vuole vivere" av den 9 juni 2011. I den domen slog EU-domstolen fast att kommissionens beslut "i sig (ska) innehålla alla uppgifter som är nödvändiga för att kunna verkställas av de nationella myndigheterna". Kommissionens beslut innehåller inte de uppgifter som är nödvändiga för att det ska kunna verkställas av de nationella myndigheterna. Trots detta fann tribunalen inte att det fanns några brister i den metod som kommissionen valt i det omtvistade beslutet, vilket utgör felaktig rättstillämpning.

Enligt de principer som EU-domstolen slagit fast i domen i målet Comitato "Venezia vuole vivere" är det i fråga om återkrav medlemsstaten, och alltså inte den enskilda stödmottagaren, som ska bevisa att villkoren i artikel 107.1 FEUF är uppfyllda i varje enskilt fall. I förevarande fall har kommissionen

emellertid i det omtvistade beslutet inte klargjort det "tillvägagångssätt" som använts för denna kontroll. Således beslutade Republiken Italien, eftersom den inte förfogade över de uppgifter som var nödvändiga för att vid återkravet visa att de förmåner som beviljats utgjorde statligt stöd till mottagarna, att i lag nr 228 av den 24 december 2012 (artikel 1 punkt 351 och följande punkter) föreskriva en omvänd bevisbörda. Detta strider mot gemenskapsrättspraxis. Enligt den italienska lagstiftaren ankommer det inte på staten, utan på det enskilda företag som mottagit det beviljade stödet i form av en lättnad, att bevisa att de aktuella förmånerna inte snedvrider konkurrensen eller påverkar handeln mellan medlemsstaterna. För det fall sådana bevis inte läggs fram presumeras förmånerna kunna snedvrider konkurrensen och påverka handeln mellan medlemsstaterna. Detta står uppenbart i strid med de principer som EU-domstolen slagit fast i domen i målet Comitato "Venezia vuole vivere".

Begäran om förhandsavgörande framställd av Commissione tributaria provinciale di Latina (Italien) den 12 april 2013 — Francesco Acanfora mot Equitalia Sud SpA e Agenzia delle Entrate

(Mål C-181/13)

(2013/C 207/08)

Rättegångsspråk: italienska

Hänskjutande domstol

Commissione tributaria provinciale di Latina

Parter i målet vid den nationella domstolen

Klagande: Francesco Acanfora

Motpart: Equitalia Sud SpA e Agenzia delle Entrate

Tolkningsfråga

Utgör uppbördsprovisionen på 9 procent (som föreskrivs i artikel 17 i lagstiftningsdekret nr 112/1999, i dess lydelse före gjorda ändringar) ett statligt stöd som är oförenligt med den inre marknaden i den mening som avses i artikel 107 FEUF?

Begäran om förhandsavgörande framställd av Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Italien) den 12 april 2013 — Anonima Petroli Italiana SpA (API) mot Ministero delle Infrastrutture e dei Trasporti, Ministero dello Sviluppo Economico

(Mål C-184/13)

(2013/C 207/09)

Rättegångsspråk: italienska

Hänskjutande domstol

Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio

Parter i målet vid den nationella domstolen

Klagande: Anonima Petroli Italiana SpA (API)

Motpart: Ministero delle Infrastrutture e dei Trasporti, Ministero dello Sviluppo Economico

Tolkningsfrågor

1. Är medlemsstaternas nationella bestämmelser som föreskriver de lägsta driftskostnaderna inom vägtransportbranschen och innebär ett utifrån styrt fastställande av en komponent av ersättningen för tjänsten och därmed av avtalspriset förenliga med skyddet av den fria konkurrensen, den fria rörligheten för företag, etableringsfriheten och friheten att tillhandahålla tjänster (som fastslås i artikel 4.3 FEU och artiklarna 101 FEUF, 49 FEUF, 56 FEUF samt 96 FEUF), och i så fall i vilken utsträckning?
2. Kan inskränkningar i nämnda principer, och i så fall under vilka villkor, vara berättigade av hänsyn till det allmänna intresset av att upprätthålla trafiksäkerheten, och kan fastställandet av de lägsta driftskostnaderna enligt bestämmelserna i artikel 83 bis i lagdekret nr 112/2008, med ändringar och tillägg, funktionsmässigt tjäna detta syfte?
3. Kan fastställandet av de lägsta driftskostnaderna ur ovan nämnda synvinkel överlåtas i första hand till frivilliga överenskommelser mellan de involverade kategorierna av aktörer och, i andra hand, till organ med en sammansättning där representanter för de ekonomiska privata aktörerna i branschen är starkt representerade när lagstiftningen inte fastställer några kriterier i förväg?

Begäran om förhandsavgörande framställd av Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Italien) den 12 april 2013 — ANCC-Coop Associazione Nazionale Cooperative di Consumatori m.fl. mot Ministero delle Infrastrutture e dei Trasporti m.fl.

(Mål C-185/13)

(2013/C 207/10)

Rättegångsspråk: italienska

Hänskjutande domstol

Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio

Parter i målet vid den nationella domstolen

Klagande: ANCC-Coop Associazione Nazionale Cooperative di Consumatori m.fl.